

Πολιτική - Πολιτικοί

ἀπό τὸν Πανηγυρικό τοῦ Ἰσοκράτους

Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ξεχνοῦμε κι αὐτοὺς ποὺ ἔζησαν πρὶν ἀπ' αὐτὸν τὸν πόλεμο καὶ κατεῖχαν τὴν ἐξουσία στὴν κάθε μία ἀπ' αὐτὲς τὶς δυὸ πόλεις· ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἦταν ποὺ προγύμνασαν τοὺς μεταγενέστερους, ὁδήγησαν τὸν λαὸ στὴν ἀρετὴ καὶ δημιούργησαν φοβεροὺς ἀνταγωνιστὲς τῶν βαρβάρων.

Διότι δὲν ἔδειχναν ἀδιαφορία γιὰ τὰ δημόσια πράγματα, οὔτε τὰ ἐκμεταλλεύονταν σὰ νὰ 'ταν δικά τους οὔτε τὰ παραμελοῦσαν σὰ νὰ 'ταν ξένα, ἀλλὰ τὰ πονοῦσαν σὰν δικά τους καὶ δὲν τ' ἄγγιζαν, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι σωστὸ γιὰ πράγματα ποὺ δὲν μᾶς ἀνήκουν. Οὔτε μετροῦσαν τὴν εὐτυχία μὲ τὸ χρῆμα, ἀλλὰ ἀντίθετα νόμιζαν ὅτι τὸν πιὸ σίγουρο καὶ ὠραῖο πλοῦτο ἔχει ἐκεῖνος ποὺ κάνει πράξεις ἀπ' τὶς ὁποῖες κι αὐτὸς πρόκειται νὰ ἀποκτήσῃ ἐξαιρετικὴ φήμη καὶ στὰ παιδιὰ του νὰ κληρονομήσῃ πολὺ μεγάλη δόξα.

Οὔτε συναγωνίζονταν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον στὸ θράσος οὔτε ἐπέβαλλαν στοὺς ἄλλους τὰ τολμήματά τους, ἀλλὰ ἀντίθετα νόμιζαν πῶς εἶναι πιὸ φοβερὸ νὰ τοὺς κατακρίνουν οἱ συμπολίτες τους ἀπ' τὸ νὰ πεθάνουν μὲ δόξα γιὰ τὴν πατρίδα τους κι ἔνοιωθαν περισσότερὴ ντροπὴ γιὰ τὰ σφάλματα πάνω στὶς δημόσιες ὑποθέσεις ἀπ' ὅτι ντρεπόμαστε σήμερα γιὰ τὰ προσωπικά μας παραπτώματα.

Αἰτία αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων ἦταν τὸ ὅτι πρόσεχαν πῶς νὰ ἐφαρμόζονται πιστὰ καὶ μὲ ἀκρίβεια οἱ νόμοι, ὅχι τόσο αὐτοὶ ποὺ ἀναφέρονταν στὶς ἰδιωτικές τους συναλλαγές, ὅσο αὐτοὶ ποὺ ἀφοροῦσαν τὴν καθημερινή τους διαγωγὴ· γιατί γινώριζαν καλὰ ὅτι οἱ καλοὶ καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι καθόλου δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πολλοὺς γραπτοὺς νόμους, ἀλλὰ μὲ λίγες συμφωνίες μποροῦν νὰ συμβιβαστοῦν εὐκόλα καὶ γιὰ τὰ ἰδιωτικὰ καὶ γιὰ τὰ δημόσια ζητήματα.

Ἦταν μάλιστα τόση ἡ ἀφοσίωση στὸ κοινὸ συμφέρον, ὥστε καὶ οἱ πολιτικοὶ τους ἀνταγωνισμοὶ δὲν ἀφοροῦσαν τὸ ποιοὶ ἀπ' τὰ δυὸ κόμματα θὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ἀντιπάλους του καὶ θὰ κυριαρχήσῃ πάνω στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ποιοὶ πρῶτοι θὰ προσφέρουν κάποια ὑπηρεσία στὴν πόλη. Καὶ σχηματίζαν τὰ κόμματα ὅχι γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν προσωπικὰ τους συμφέροντα, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὠφελήσουν τὸν λαό.

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”
Περιοδικὴ ἔκδοση Ἰ.Ν. Αγ.Ζώνης
ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
Ἐκδότης: Ἰ.Ν.Αγ.Ζώνης • www.agiazoni.gr
Υπεύθυνος: Ἀρχιμ. Ἀνθίμος Ἡλιοπούλος
Ἀγίας Ζώνης 27Α,
Ἀθήνα 11325 • τηλ.: 210 8674250
28 Φεβρουαρίου 2016, Ἀριθ. Φυλ. 1
Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 1

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016

Περὶ πειρασμῶν

Ἀγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου

Ἄν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει κάποια ἀδυναμία καὶ δὲν διαθέτει ἀρκετὴ δύναμη γιὰ μεγάλους πειρασμούς καὶ συνεπῶς ζητᾷ νὰ εἰσέλθῃ σ' αὐτούς, καὶ τὴν εἰσακούσει ὁ Θεός, τότε γινώριζε σαφῶς πῶς ὅσο ἡ ψυχὴ εἶναι ἀνεπαρκὴς γιὰ μεγάλες δοκιμασίες, στὸν ἴδιο βαθμὸ εἶναι ἀνεπαρκὴς καὶ γιὰ τὰ μεγάλα χαρίσματα. Καὶ ὅσο ἀποτρέπονται οἱ μεγάλοι πειρασμοὶ ἀπὸ τὸ νὰ εἰσέλθουν στὴ ψυχὴ, στὸν ἴδιο βαθμὸ παρακρατοῦνται ἀπὸ αὐτὴν καὶ τὰ μεγάλα χαρίσματα.

Ὁ Θεός δὲν χορηγεῖ ἓνα μεγάλο χάρισμα χωρὶς μιὰ μεγάλη δοκιμασία. Ὁ Θεός, κατὰ τὴ σοφία Του, ποὺ βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὴν κατανόηση τῶν πλασμάτων Του, ὅρισε τὰ δῶρα Του νὰ παραχωροῦνται ἀνάλογα μὲ τοὺς πειρασμούς.

Οἱ δοκιμασίες ποὺ ἐπιβάλλονται γιὰ τὴν προκοπὴ καὶ τὴν αὐξηση τῆς ψυχῆς καὶ ἐκεῖνες μὲ τὶς ὁποῖες ἀσκεῖται, εἶναι οἱ ἐξῆς: ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ κατὰπτωση τοῦ σώματος, ἡ χαύνωση τῶν μελῶν, ἡ κατάθλιψη, ἡ σύγχυση τῆς διάνοιας, οἱ σωματικοὶ πόνοι, ἡ προσωρινὴ ἀπώλεια τῆς ἐλπίδας, ὁ σκοτισμὸς τῶν λογισμῶν, ἡ ἀπουσία ἀνθρώπινης βοήθειας, ἡ ἔνδεια γιὰ τὶς σωματικές ἀνάγκες καὶ τὰ παρόμοια.

Μὲ αὐτούς τοὺς πειρασμούς ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου αἰσθάνεται ἔρημη καὶ ἀνυπεράσπιστη, ἡ καρδιά του ἀπονεκρῶνεται καὶ ταπεινώνεται, δοκιμάζεται δὲ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰ νὰ φτάσῃ νὰ ἐπιθυμῇ τὸν Δημιουργό της. Ἡ θεία Πρόνοια, ὡστόσο, κατανέμει αὐτὲς τὶς δοκιμασίες ἀνάλογα μὲ τὴ δύναμη καὶ τὶς ἀνάγκες ἐκείνων ποὺ τὶς ὑφίστανται. Σ' αὐτὲς ἀναμιγνύονται ἡ παρηγοριά καὶ οἱ θλίψεις, τὸ φῶς καὶ τὸ σκοτάδι, οἱ πόλεμοι καὶ ἡ βοήθεια...

Αὐτὸ εἶναι τὸ σημάδι τῆς προκοπῆς τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἁμαρτία ἔγινε μόδα

Ἁγίου Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου

Πιὸ βάρβαρο πράγμα κι ἀπὸ τὸν πόλεμο εἶναι ἡ ἠθικὴ καταστροφή. Διαλύονται ψυχικὰ καὶ σωματικὰ οἱ ἄνθρωποι. Μοῦ ἔλεγε κάποιος: “Λένε γιὰ τὴν Ἀθήνα, “ζούγκλα-ζούγκλα” καὶ κανεὶς δὲν φεύγει ἀπὸ “κεῖ! “Ὅλοι “ζούγκλα” τὴν λένε καὶ ὅλοι στὴν ζούγκλα μαζεύονται”. Πῶς ἔχουν γίνε οἱ ἄνθρωποι! Σὰν τὰ ζῶα! Τὰ ζῶα ξέρετε τί κάνουν; Στὴν ἀρχὴ μπαίνουν στὸν σταῦλο, κοπρίζουν, οὐροῦν... Μετὰ ἀρχίζει νὰ χωνεύη ἡ κοπριά. Μόλις ἀρχίζει νὰ χωνεύη, αἰσθάνονται μιὰ ζεστασιά. Δὲν τὰ κάνει καρδιὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν σταῦλο, ἀναπαύονται. Ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι, θέλω νὰ πῶ, νιώθουν τὴν ζεστασιὰ τῆς ἁμαρτίας, καὶ δὲν τοὺς κάνει καρδιὰ νὰ φύγουν. Καταλαβαίνουν ὅτι βρωμάει, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ζεστασιὰ ἐκείνη δὲν τοὺς κάνει καρδιὰ νὰ φύγουν. Νά, ἂν μπῆ τώρα ἓνας μέσα στὸν σταῦλο, δὲν μπορεῖ νὰ ἀντέξῃ ἀπὸ τὴν μυρωδιά. Ὁ ἄλλος πὺ εἶναι συνεχια στὸν σταῦλο δὲν ἐνοχλεῖται, ἔχει συνηθίσει πλέον.

- Γέροντα, μερικοὶ λένε: “Μήπως μόνο σήμερα ἁμαρτάνει ὁ κόσμος; Καὶ στὴν Ρώμη παλιὰ τί γινόταν!...”

- Μὰ στὴν Ρώμη ἦταν εἰδωλολάτρες στὸ κάτω-κάτω. Καὶ αὐτὰ πὺ λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἦταν γιὰ τοὺς εἰδωλολάτρες πὺ εἶχαν βαπτισθῆ, ἀλλὰ εἶχαν κακὲς συνήθειες. Νὰ μὴν παίρνομε γιὰ παράδειγμα τὸν ξεπεσμό ἀπὸ κάθε ἐποχῆ. Σήμερα τὴν ἁμαρτία τὴν ἔκαναν

μόδα. Βλέπεις, ὀρθόδοξο ἔθνος ἐμεῖς καὶ πῶς εἴμαστε! Πόσο μᾶλλον οἱ ἄλλοι! Καὶ τὸ κακὸ εἶναι πὺ οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι, ἐπειδὴ ἡ ἁμαρτία ἔχει γίνε μόδα, ἂν δοῦν ἓναν νὰ μὴν ἀκολουθῆ τὸ ρεῦμα τῆς ἐποχῆς, νὰ μὴν ἁμαρτάνη, νὰ εἶναι λίγο εὐλαβῆς, τὸν λένε καθυστερημένο, ὀπισθοδρομικό. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ νὰ μὴν ἁμαρτάνουν τὸ θεωροῦν προσβολὴ καὶ τὴν ἁμαρτία τὴν θεωροῦν πρόοδο. Αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅλα. Ἄν οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι πὺ ζοῦν στὴν ἁμαρτία τουλάχιστον τὸ ἀναγνώριζαν, θὰ τοὺς ἔλεοῦσε ὁ Θεός, Ἀλλὰ δικαιολογοῦν τὰ ἀδικαιολόγητα καὶ ἐγκωμιάζουν τὴν ἁμαρτία. Αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ μεγαλύτερη βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἁμαρτία νὰ τὴν θεωροῦν πρόοδο καὶ τὸ ἠθικὸ νὰ τὸ λένε κατεστημένο. Γι’ αὐτὸ ἔχουν μεγάλο μισθό, μεγάλη ἀξία, αὐτοὶ πὺ ἀγωνίζονται στὸν κόσμος καὶ διατηροῦν καθαρὴ ζωὴ.

Παλιὰ, ἂν ἓνας ἦταν διεστραμμένος ἢ μέθυσος, ντρεπόταν νὰ βγῆ στὴν ἀγορὰ, γιατί θὰ τὸν περιφρονοῦσαν. Ἡ μία, ἂν ἦταν λιγάκι παραστρατημένη, δὲν τολμοῦσε νὰ βγῆ ἔξω. Καὶ ἦταν κατὰ κάποιον τρόπο αὐτὸ ἓνα φρένο. Σήμερα, ἂν εἶναι ἓνας σωστός, μιὰ κοπέλα λ.χ. ἂν ζῆ μὲ εὐλάβεια, λένε: “Βρέ, πὺ ζῆ αὐτή!” Ἀλλὰ καὶ γενικά, ἂν οἱ κοσμικοὶ ἔκαναν μιὰ ἁμαρτία, οἱ καημένοι, αἰσθάνονταν τὴν ἁμαρτωλότητά τους, ἔσκυβαν καὶ λίγο τὸ κεφαλάκι τους καὶ δὲν εἰρωνεύονταν ἓναν πὺ ζοῦσε πνευματικά, ἀντίθετα τὸν καμάρωναν. Τώρα οὔτε ἐνοχῆ αἰσθάνονται οὔτε σεβασμὸς ὑπάρχει. Τὰ ἰσοπέδωσαν ὅλα. Ἄν ἓνας δὲν ζῆ κοσμικά, τὸν κοροϊδεοῦν.

Πρέπει νὰ ὑπάρχει «κάτι»

Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Μοῦ γράφεις ὅτι ἐν τέλει πρέπει νὰ ὑπάρχει «κάτι». Διάβασες, λές, ἓνα βιβλίο ἐνός μεγάλου ἀστρονόμου περὶ ἀστέρων καὶ ὑπέπεσε στὴν ἀντίληψή σου ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ τοῦ λαμπροῦ ἐπιστήμονα: «Χωρὶς τὸν Θεὸ τίποτα στὸν κόσμος δὲν μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ οὔτε νὰ ἐξηγηθεῖ». Ἐξ αὐτοῦ ὀδηγήθηκες στὸ συμπέρασμα ὅτι «κάτι» ὑπάρχει.

Ἄπλά πὺς ὑπάρχει Θεός καὶ εἶναι χαρούμενος! Ἔτσι μιλοῦν πολλοὶ μορφωμένοι ἄνθρωποι: Ἔπάρχει «κάτι»! Ἀλλὰ ἐάν μείνεις ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου σ’ αὐτὴν τὴν ἔκφραση, ὅλη σου ἡ ζωὴ θὰ εἶναι ἓνα τίποτα. Μιὰ στιγμιαία διαπίστωση ὅτι ὑπάρχει κάποια μυστηριώδης μεγάλη δύναμη πίσω ἀπ’ τὸν ὀρατὸ κόσμος, δὲν ἀποτελεῖ οὔτε κατὰ τὸ ἐλάχιστο πίστη, ζωοποιό καὶ καρποφόρα, ἡ ὁποία μᾶς φωτίζει τὸν δρόμο καὶ μᾶς δείχνει τὸν στόχο μας.

Τὸ νὰ λέμε μόνο ὅτι «κάτι» ὑπάρχει δὲν σημαίνει ὅτι βγήκαμε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Αὐτὸ μὲν καὶ μετὰ βίας σημαίνει ὅτι ὁ ταξιδιώτης διέσχισε τὸ σκοτάδι τοῦ μεσονυκτίου μὲ τίς ἴριδες διεσταλμένες διαισθανόμενος τὸ λυκαυγὲς τῆς ἀνατολῆς. Ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖ ἔως τὸ νὰ φθάσει ὁ ἥλιος στὴν κορυφὴ εἶναι μακρὺς ὁ δρόμος. Βιάσου νὰ μὴν σὲ προφθάσει ὁ θάνατος σ’ αὐτὸ τὸ σκοτάδι. Νὰ μπορεῖς τουλάχιστον νὰ λές ὑπάρχει «Κάποιος» γιὰ νὰ φέρει τὴν αὐγὴ στὴ ζωὴ σου.

Γνώρισε τὸν Δημιουργὸ σου ἀγαπητὴ ἀδελφέ. Αὐτὸ εἶναι πιὸ σημαντικό ἀπὸ τὴ γνώση τῶν δημιουργημάτων Του. Μὴν παραμένεις στὴν κοινωνία ἐκείνων γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Ἀπόστολος λυπᾶται λέγοντας: «Ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τὴ κτίσει παρά τὸν κτίσαντα». Ὁ Ὑψιστος καλλιτέχνης στέκει δίπλα στὰ ἔργα Του. Ἐσύ κοιτάζεις πιὸ πολὺ τίς καλλιτεχνικὲς δημιουργίες Του, οἱ ὁποῖες μέχρι ἐνός σημείου ἀνοίγουν τὰ μάτια καὶ κατόπιν τυφλώνουν. Γιατί δὲν πλησιάζεις τὸν Καλλιτέχνη καὶ δὲν Τὸν γνωρίζεις καὶ δὲν Τοῦ συστήνεις;

Ὁ Χριστὸς γι’ αὐτὸ ἦρθε στὸν κόσμος, γιὰ νὰ σοῦ ἀπλώσει τὸ χέρι καὶ νὰ σὲ ὀδηγήσει. Ὅποιος δὲν πλησιάζει κοντὰ Του, δὲν Τοῦ συστήνεται καὶ δὲν ὑποκλίνεται σ’ Αὐτόν, δὲν θὰ γίνε δεκτὸς οὔτε κἂν στὴν αὐλή Του στοὺς οὐρανοὺς.

Αὐτὰ στὰ γράφω ἐπειδὴ μὲν μόλις γύρισα ἀπὸ μιὰ κηδεῖα. Πέθανε ἓνας ἄξιος νέος στὴν Ἀχρίδα. Στὸ νεκρικό φέρετρο τὸ πρόσωπό του ἦταν φωτεινὸ, φωτεινότερο ἀπὸ ὅταν ἦταν ζωντανός. Ἐξῆσε μὲ πίστη καὶ συγχωρέθηκε πλήρης πίστεως. Πολὺ νέος, ἀλλὰ σώφρων. Ἐνῶ ἐσύ εἶσαι ἤδη πολὺ μεγαλύτερός του.

